

ЛІТЕРАТУРА

1. Про введення воєнного стану в Україні. Указ від 24.02.2022 № 64/2022// URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/64/2022#Text>
2. Про правовий режим воєнного стану: Закон України. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 28, ст. 250

Мартинюк Едуард Іванович,

*к.ф.н., доцент, доцент кафедри культурології і філософії культури
Національного університету «Одеська політехніка»*

Никитченко Олена Едуардівна,

*к.ф.н., доцент кафедри культурології і філософії культури
Національного університету «Одеська політехніка»*

ЗДІЙСНЕННЯ СВОБОДИ СОВІСТІ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ПОВНОМАСШТАБНОЇ АГРЕСІЇ РОСІЇ

В доповіді на цю тему, на наш погляд, бажано розглянути лише декілька найважливіших питань, а саме:

1. Всебічність самої проблеми:
 - а) її глобальний вимір: становлення світової та конкретно релігійної частини до подій, пов'язаних з війною ;
 - б) ставлення релігійних спільнот України до необхідності відстоювати свободу країни;
 - в) ставлення релігійних об'єднань РФ до терористичної діяльності владних органів Росії.
2. Зміни умов відтворення свободи совісті в наш час:
 - а) наслідки гібридної війни (2014-2022 рр.) [1];
 - б) постковідна ситуація [2];
 - в) відсутність можливостей свободи релігії на окупованих територіях (переслідування вірян, та значної частини релігійних громад, і т. ін.)
 - г) загрози та нанесення шкоди правовим стосункам взагалі, та усій констеляції прав людини зокрема (вбивства мірян, руйнування храмів, молитовних будівель, тощо);
3. Зміни у релігійній свідомості:
 - а) сакралізація війни. З боку Росії вже йдеться про «сатанізацію» українців, синонімічно з «іблізацією»;
 - б) можна виокремити заклики до джихаду (так Кадиров вже закликає мусульман світу «поставити Європу на коліна»);

в) релігія відіграє свою роль у справі дегуманізації супротивника «демонізації»;

г) значно поширюються есхатологічні уявлення та настрої.

4. Юридичні аспекти. В цілому, законодавство України з питань свободи совісті є незмінними. К найбільш актуальним питанням можна відносити:

а) зростання значущості капеланської служби;

б) посилилась кількість переходів з УПЦ в ПЦУ;

в) поширення у більшій частини населення обурення випадками колабораціонізму з боку деяких вірних Української православної церкви, яка засудила діяльність Патріарха Кирила за підтримку агресії Росії, але до кінця не визнала своєї розбіжності з Московською патріархією взагалі.

В деяких областях та містах, органи влади та містяни забороняють діяльність цієї церкви, чи ставлять питання з цього приводу до центральних органів влади.

г) представники органів влади РФ, звинувачують нетрадиційні (новітні) релігійні організації в спотворенні свідомості українського народу, публікують їх перелік.

Основної уваги заслуговують ставлення до цієї війни керівників релігійних громад та організацій, віряни яких приймають участь в ній з її різних боків:

а) позиція держави Ватикану, що демонструє однакову любов до росіян та українців, викликає незадоволення українців як вираз одного ставлення Папи до вбивці та його жертви;

б) Всесвітня рада Церков засудила агресію РФ, але не виключила РПЦ зі свого складу, хоча та підтримує війну проти України;

в) звісно, майже усі російські релігійні організації підтримали агресію, за дуже окремими винятками.

Зараз ще дуже важко визначити терміни в яких ця війна закінчиться. Перемога нашого народу, не повинна бути сплюндрованою порушеннями в справі відтворення прав і свобод людини, у тому загалі свободи совісті.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Мартинюк Е. І., Никитченко О. Е. Особливості відтворення права на свободу совісті в Україні в умовах гібридної війни. *Людина має право: соціально-гуманітарний дискурс у контексті реформаційних процесів в Україні: матеріали круглого столу* (Одеса, 21 лист. 2019 р.). Одеса: Астропринт, 2019.

2. Мартинюк Е. І., Никитченко О. Е. Приватні та публічні інтереси в умовах пандемії COVID-19: колізії та правові шляхи вирішення: монографія. Одеса: Гельветика, 2021. 404 с. (Розділ 1.6.: Свобода діяльності релігійних організацій в умовах пандемії/Мартинюк Е., О. Никитченко, с. 100–122).

Павлова Вікторія Георгіївна,

к.ю.н., доцент, доцент кафедри цивільного права

Національного університету «Одеська юридична академія»

NON-FUNGIBLE TOKEN – НЕЗАМІННИ ТОКЕНИ

Невзаємозамінний токен або незамінний токен (**далі – NFT**) слід розглядати як маркер, який існує на протоколі блокчейну. Блокчейн (з англ. Block chain – ланцюг із блоків), в свою чергу, є криптографічним реєстром, який складається із таких маркерів або записів, що їх облікує. Такі записи або активи, що мають відповідний зміст і обсяг закріпленої інформації називаються токенами. Виходячи із назви, NFT є унікальним записом у криптографічному реєстрі, та наділяється, крім статусу твору цифрового мистецтва, і оборотоздатністю.

Перше, на чому треба акцентувати, з'ясовуючи правову природу NFT, це неможливість поки жодної юрисдикції впровадити закони, які могли хоча б встановити адекватний юридичний статус цього новітнього об'єкту цивільних прав. Незважаючи на неминучу появу ще у 2017 році в Ethereum, NFT і досі залишається викликом для юридичної спільноти, враховуючи його неоднозначність. При цьому, майже кожного дня вартість NFT на аукціонах сягає неймовірних висот, отже ця технологія майбутнього вимагає винахідливості для того, щоб захистити законні інтереси учасників правовідносин, що виникають з приводу створення, володіння, користування та розпорядження NFT-токенами.

Відповідно до ст. 179 Цивільного кодексу України, річчю є предмет матеріального світу, щодо якого можуть виникати цивільні права та обов'язки [1]. Ще у римському праві важливим був поділ речей на родові (genus) та індивідуально визначені (species), який полягав у врахуванні господарської суті речі. Якщо для власника мали значення тільки вага, міра або кількість речей, тобто загальні родові ознаки, ця річ розумілась як родова. Якщо ж для нього важливими були індивідуальні властивості, відмінності речі, ця річ вважалась інди-